

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. 1. An habeat Natura à parte rei actu unitatem ortam ex Indivisione
Unitatis Formalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

rium, quod non convenit unitati numerali, de hac in presenti disputabitur, in quantum illa debita est universali.

DIFFICULTAS I.

*An habeat natura à parte rei actum Unitatem or-
tam ex Indivisione Unitatis Formalis?*

Dicunt aliqui Scotistæ, quod Natura humana, dividatur à parte rei Individuis, unitatem tamen formalem, seu unitatem, speciei humane competentem, non dividi.

DICENDUM est. *Unitatem formalem Naturam dividi à parte rei.* Ita Suar. d. 6. Metaphys. l. r.

PROBARI potest I. Natura Petri est idem simpliciter, cum hæcceitate Petri, Atqui natura Pauli non est idem simpliciter, cum hæcceitate Petri. Ergo natura humana Pauli, non est idem simpliciter cum Natura Petri.

RESPONDERI posset. Naturam Petri non esse idem simpliciter cum natura Pauli, id est non esse idem realiter, sed est adhuc una formaliter.

PROBARI potest II. Natura humana ut sit Universalis, debet ita existere in suis singularibus, ut per hanc sui in illis existentiam, constitutur homo, & homo, sed nisi esset diversa simpliciter, non constitueretur homo & homo, ad eum modum, quo natura divina, non constituit Deum, & Deum, quia non dividitur in personis.

RESPONDERI posset. Constituendum hominem, & hominem, quia natura dividitur realiter, sed non est necesse, dividi Unitatem formalem, unde in divinis natura non constituit Deum & Deum, quia non dividitur realiter.

PROBARI posset III. Quidquid à parte rei existit singulare est, illa Unitas formalis existit à parte rei, ergo est singularis adeoque divisa.

RESPONDERI potest. Quicquid in se existit singulare est, non verò quod existit in alio, unitas autem formalis, existit in singularibus.

PROBARI potest IV. Quia nisi illa unitas formalis esset divisa, quomodo unus homo sine alio viveret, siquidem uterque naturam formaliter indivisam haberet, imò Antichristus, jam esset in cælo, quia natura ejus est una formaliter, cum natura S. Petri, qui est in cælo, & S. Petrus esset in inferno, quia est ibi Judas, uterque verò habet unam naturam formaliter. Eundem medium terminum sic proponit Maurus Q. 28. si dicatur natura humana secundum se, esse indistincta in Petro & Paulo. Ergo ponitur in creatis mysterium Trinitatis, quia etiam una natura divina datur in pluribus divinis personis. Imò asseritur aliquid mirabilius, nam una natura divina est in tribus personis quæ non sunt separata loco, cum tamen homines sint ita separati.

RESPONDETUR. Si diceretur illa natura esse indistincta realiter & non divisa realiter, seque-

retur mysterium Trinitatis, aut aliquid illo mirabilius, secus si dicatur divisa & distincta realiter, una tamen formaliter, & si distinguantur ipsæ naturæ, quamvis sint idem formaliter.

Hæ Probationes evincunt Naturam Humanam, esse divisam realiter in Individuis, quod dictum in Præm. 7. Quod atinet ad unitatem formalem.

PROBATUR hæc conclusio. Natura humana in Petro est divisa realiter, ergo & unitas formalis naturæ humanæ, est divisa realiter; Consequentia probatur. Quando aliqua sunt idem realiter, si unum illorum dividatur realiter, & ipsum debet dividi, hoc ipso enim non essent idem realiter, sed natura humana, & unitas illius formalis, sunt idem realiter, ad eum modum quo unum transcendentalis, est idem realiter cum Ente, neque est ulla necessitas, hæc distinguendi realiter. Ergo si natura est multiplicata realiter, multiplicabitur realiter etiam unitas formalis. Neque est recurrere ad divina, ubi multiplicata persona, non multiplicatur realiter natura, quia in divinis est distinctio virtualis in ordine ad prædicata Physica, quæ non datur in Creatis.

CONFIRMATUR. Si unitas formalis non esset divisa in Petro & Paulo, Petrus & Paulus, non essent unum formaliter, & tamen hanc unitatem adstruunt Scotistæ. Sequela probatur, quia si natura humana non esset in illis divisa realiter, non essent illi homines. Ergo etiam, si non esset in illis divisa realiter unitas formalis, non essent unum formaliter.

OBJICITUR I. Natura humana in Petro & Paulo est solum divisa individualiter, non autem formaliter. Ergo datur à Parte rei unitas universalis, stans in indivisione unitatis formalis.

RESPONDETUR. Naturam humanam, hoc sensu non esse in Individuis divisam formaliter, quia individua, non differunt secundum prædicata specifica, sed non hoc sensu, quasi ipsa prædicata specifica, non sint in individuis divisa, ac multiplicata realiter.

OBJICITUR II. Natura humana in pluribus existens, de se, ac positivè est Ens, ergo de se & positivè, est una; Sed non est una unitate individuali, aliàs non esset communicabilis inferioribus, individua enim non communicantur inferioribus. Ergo est una unitate formali.

RESPONDETUR. Naturam humanam in pluribus existentem, non esse Ens, sed entia, nec naturam, sed naturas individuales, consequenter & unitas illius multiplicata est.

OBJICITUR III. Natura humana, & equina v. g. ex se, seclusis omnibus individuantibus principiis, sunt distincta realiter, & essentialiter. Ergo unaquæque earum, est una formaliter.

RESPONDETUR. Unamquamque earum, esse unam formaliter, sed unitate in se multiplicata.

Objic-

OBJICITUR IV. Natura humana v.g. est communis, ergo & unitas illius est communis, ergo non est necesse illam multiplicari.

RESPONDETUR. Sicut natura humana, quamvis sit communis, multiplicatur realiter, ita multiplicari debet & unitas formalis, cum ipsa illa communitas, perficiatur ipsa multiplicatione unitatis formalis.

OBJICITUR V. Si unitas formalis dividetur, & multiplicaretur, aut multiplicaretur in plures unitates formales, & hoc non, quia de ratione eius est, ut sit formaliter indivisa, & in hoc consistit eius unitas, aut multiplicaretur in plures unitates individuales, & sic non dividitur unitas formalis ut sic, sed potius communicatur multis.

RESPONDETUR. Multiplicari unitatem formalem, in plures unitates formales, naturæ autem v.g. humanæ, competit, ut in inferioribus sit formaliter indivisa, in hoc tantum sensu, quod illius inferiora, non sint specie distincta, non autem ut excludat sui multiplicationem realem. Quamquam potest etiam dici multiplicari unitatem formalem, in plures unitates formales, communicariq; illam, titulo multiplicationis realis, unde natura illa est communis, non ita sicut est commune hypocauftum, quod non multiplicatur respectu eorum, quibus est commune, sed est commune multis, sicut habitus religiosus, communis omnibus, multiplicatur in singulis.

INSTABIS. Quod est unum multiplicari non potest, unitas formalis est una, ergo multiplicari non potest. Item, unitas non includit plura, ergo nec potest dividi in plura.

RESPONDETUR. Unum per convenientiam, posse multiplicari, includereq; plura; licet unum per divisionem, seu unum individuale, multiplicari non possit.

OBJICITUR VI. Si unitas formalis multiplicaretur, non esset condistincta ab unitatibus individualibus.

RESPONDETUR. Has duas unitates non esse realiter distinctas, adeoque unâ multiplicatâ, multiplicari & aliam; sed distinguuntur conceptu, quia unitas formalis, ex proprio conceptu, dicit indivisionem in prædicatis specificis. Individualis dicit indivisionem in ipsa realitate hæccitatis.

OBJICITUR VII. Natura de se indivisa, & una formaliter, est ubique indivisa, sed natura universalis de se est indivisa, & una formaliter, ergo natura universalis est ubique indivisa. Ergo & in individuis. Minor probatur. Natura humana de se, non habet divisionem, aliâs ubique illam haberet. Ergo de se est indivisa.

RESPONDETUR. Naturam de se, hoc est Metaphysicè spectatam, adeoque prout illud de se, subest nostris conceptibus, esse indivisam, & unam formaliter; non autem de se, prout est à parte rei, & prout illud de se, spectatur independentè à nostris conceptibus.

INSTABIS. Ex propositione negativa, de prædicato finito, bene potest inferri propositio affirmativa, de prædicato infinito, ut homo non est albus, ergo homo est non albus, ergo etiam ex ista propositione, unitas formalis de se, non est indivisibilis, bene inferretur, ergo de se est non divisibilis, ergo dividi realiter non poterit.

RESPONDETUR. Bonam esse illationem, si termini eodem modo in Antecedenti & consequenti sumantur, hic autem, non eodem modo sumuntur, quia Ly de se, in Antecedenti importat solam non exigentiam divisionis, adeoque importando indifferentiam ad dividi realiter, in consequenti autem importatur exigentia, ut nullo modo dividi possit.

DIFFICULTAS II.

An habeatur à parte rei Unitas, orta ex statu Præcisionis?

Auctores aliqui ex Fonseca 5. Metaphys. c. 28. q. 3. §. 2. ut ponant universalem unitatem à parte rei, recurrunt ad statum Essentiæ, quem appellant, statum solitudinis, indifferentiæ, antecessionis, secundum quem natura, præcedit sui contractionem, multiplicationemq; in individuis, & ratione huiusmodi antecessionis, volunt illi convenire, unitatem universalem, quæ tamen unitas non descendat cum ea, ad statum contractionis, vocatur hic idem status & unitas orta ex illo, unitas præcisionis, quia convenit naturæ præcise à singularibus.

DICENDUM est. *Naturam non habere unitatem, Universalem, ortam ex statu præcisionis, quæ sit nemine cogitante.*

PROBATUR I. Præcisiones à singularibus nature, quæ spectetur secundum sola essentialia, non dantur nemine cogitante actu, sunt enim præcisiones illæ actus nostri intellectus, ergo nec unitas orta ex illo statu præcisionis, datur nemine cogitante actu.

PROBATUR II. Quia hæc unitas præcisionis, vel est realis, vel intentionalis, si realis, ergo multiplicatur & dividitur, unâ cum hæccitatibus; si intentionalis, ergo non est nemine cogitante sicut & ipsæ intentiones nostræ.

PROBATUR III. Illa unitas vel ita sequitur naturam humanam v.g. sicut rationalitas, vel alio modo, si sequitur ut rationalitas, ergo non est necesse illam quarere, ex statu præcisionis sicut nec ex præcisione habetur, quod homo sit rationalis, si alio modo, ostende quo, ita ut appareat, quod ille status & unitas, non sit ex opere intellectus, cum non sit modus distinguendi illam ab intentionalibus.

OBJICITUR I. Natura humana, non solum quatenus abstracta, sed etiam quatenus præcindit à dif-